

Framhald av síðu 13

Ein serligur stuttleiki var tað, at tey høvdu fingi- Nygaard prest at koma við. Tað var hann, sum konfirmeraði tey á sinni. (Rógvi Johansen)

disiplin í skúlanum, men tað var neyðugt. Vóru teir ikki strangir, høvdu teir heilt einfalt ikki yvirliðið.

- Men okkurt gott man kortini hava ligið eftir á, tí vit komu øll hampiliga væl undan.

Týskvöldið vóru tey eisini í kirkju.

- Tað var so ótrúligt, at vit høvdu fingið gamla Nygaard prest at koma úr Danmark, heilt til Vágs at vera saman við okkum.

Tað var Nygaard sum konfirmeraði tey á sinni.

Tey vóru eisini sjálvi sloppin at velja sálmar, tey skuldu syngja.

Kirkjukórið Ljómur setti sín serliga dám á hesa hátíðarløtu við sínum kirkjusangi.

Tiggju av teimum gomlu klassafeløgnum eru deyðir. Átta eru grivin í Vági, ein í Kollafjørði og ein í Sumba.

Týskvöldið vóru tey og lögdu blómur á gravirnar.

- Eitt sindur tankavekjandi var tað kortini at vit tosaðu um, at vit kendu fleiri fólk í kirkjugarðinum, enn vit kendu á gøtuni í Vági.

- Soleiðis er verðin, sigur Ragnar Johansen.

Aftaná fóru tey í skúlan at fáa sær ein drekkamunn, kaffi og kleyn, áðrenn farið varð til hús.

- Og so prátaðu vit. Tað var kanska fryktandi fyri, at prátið fór at verða eitt sindur stívt, tí nógv høvdu ikki sæst í ein mansaldur, onkur hevði ikki sæst í útvið eina hálva öld.

- Men tað var beinanvegin, at vit vóru á bylgjulongd aftur og prátið gekk lystiliga um gamalt og nýtt, og eyðvitað vóru øll forvitnir eftir at vita, hvat tey ymsu gjørdi nú. Eisini vóru nógv gomul minni drigin fram.

Ragnar Johansen sigur, at tað var eitt sindur ringt at kenna nógv aftur, men beinavegin, vit fingi at vita, hvør var hvør, kendust vit aftur og so gekk prátið sum í gomlum dögum.

Mikukvöldið hittust tey veitslu í framtíðini.

Veitslan var heilt framúr

og tey hildu á til klokkan háslvgum seks hósmorgunin.

- Tað var sum um vit ikki vildu sleppa hvørjum øðrum, sigur Eyðun Jonansen, sum eisini er ein av fyrrrekarunum.

- Vit sungu nógvir sangir úr Føroya Fólks og sangir, vit høvdu savnað í eitt hefti til kvöldið. Imillum teirra vóru sangir, sum Palli í Tøðuni hevði yrkt, og sangurin, Beinar Vestergaard yrkti til tey, tá ið tey fóru úr skúlanum.

Onkur vísa var eisini kvøðin. Og eitt sindur var dansað inn ímillum afturvíð mandolinini hjá Tummasi M. Smith og eini munnharpu.

At eta fingi tey stoktan kalva, tí kjøt fáa tey altíð.

Kalvan hevði tann eini klassafelagin, Pauli Lassen, skaffa.

Hósdagin høvdu tey fri frá hvørjum øðrum, men í gjár ætlaðu tey at taka gamlan sið upp aftur og fara tað skúlaútfærðina norður á Ryskivatn, sum skúlabørnini í Vági altíð vóru einaferð um árið.

Hóast beinin á summum kanska eru eitt sindur rustað, ætla tey at royna at ganga. Tey, sum vilja, koyra.

Viðrar tað ikki, finna tey uppá okkurt annað.

Við sær hava tey turt tvøst, spik, heit epli, kaffi og pannukakur.

Í gjárkvöldið var so liðugt, men eftir, hvat skilst, ætla fleiri at verða verandi í Vági á jóansøku.

Á jóansøku skulu tey, sum eru eftir, vera við í skúlagonguni í sambandi við setanina leygardagin.

Hittast aftur

Hetta verður helst ikki seinastu ferð tey hittast.

Á veitsluni mikukvöldið gjørdi tey av at hittast aftur ár 2000. Tá eru 50 ár síðani Nygaard konfirmeraði tey og tá halda tey at tað hevði verið eitt gott høvi at hittast aftur.

Og so er jóansøkan aftur í Vági tað árið og tað ger tað ikki verri.

Hósdagin hevði einasta nunnan í Sankta Frans skúla í Havn sín seinasta skúladag. Skúlin, sum Franciskanarsystirarnar stovnaðu í 1931, er tikin yvir av Tórshavnar kommunu og er tí ikki longur privat-skúli. Men tá ið seinasta nunnan í skúlanum, Systir Cecilia, legði frá sær hósdagin, fór eitt drúgt kapitul av skúlskapinum í Havn í søguna.

ERIKUR LINDENSKOV

Hon kallast systir Cecilia, og hana kenna nógv børn - yngri sum eldri. Í øllum førum tey útvið 1.000 børnini, sum hava lært at lesa, bæði føroyskt og enskt hjá henni í Sankta Frans skúla - ella nonnuskúlanum, sum vit plaga at siga, síðani hon kom til Føroya í 1964.

Systir Cecilia O'Hagan er ættað úr Newry í Norð-urirlandi. Tey eru fimm systkin, triggir beiggjar, sum allir eru giftir, og ein systir, sum eisini er nanna. Systir Cecilia fór í kleystur sum 17 ára gomul í 1947 í Roscommon.

Men hví valdi hon at gera stundina?

- Tað er ikki nakað, tú velur, tí tað er eitt kall, sigur Systir Cecilia smilandi.

- Royndartíðin í kleystrinum var trý ár. Tá lærir tú, hvussu kleysturlívið er. Tá hendan tíðin er farin, skalt tú geva tey tryggt, at at arbeiða fyri fátækradómi, at liva ógift og í lýdni.

Sum nýklakt nanna fór systir Cecilia til London, har hon var í gott trý ár. Síðan fór hon til Fraklands, har hon var í seks ár. Har lærði hon eisini til sjúkra-systir og arbeiðði á einum ortopediskum sjúkrahúsi. Í 1960 fór hon til Liverpool, har hon var í fyra ár.

- Í 1964 kom eg til Føroya. Hetta var ikki tí, at eg vildi tað, men eg varð send. Soleiðis er ikki í dag, nú hava vit betur møguleika at velja sjálvar, sigur systir Cecilia, sum leggur afturat, at hon heldur ikki, at tað bara er gott, at tær sjálvar kunnu velja.

- Mær dámar betur, at vit verða sendar. Tí um vit ikki trívast, so hava vit kortini einki at yrða okkum um, um vit ikki sjálvar hava gjørt av, hvar vit skulu vera. Skuldi eg flutt aftur, so vildi eg verðið send, sigur hon.

Men systir Cecilu hevur dánt sera væl í Føroyum.

- Tað var sum at koma heim, tá eg kom til Føroya. Eg kendi meg beinanvegin heima - at hoyra til, og eg byrjaði beinanvegin at starvast sum lærari.

Systir Cecilia, sum jú er írsk, undirvísti á í enskum,

Eitt 65 ára skúlakapitul í Havn farið í søguna

Systir Cecilia í 1. a. Hon man hava lært út við 1.000 havnarbørn at lesið. Mynd: Kalmar

fronskum og maskinskriving á kvøldskúla, sum systirarnar skipaðu fyri. Hon fór eisini í Sankta Frans skúla, har tað tá næstan bara vóru nunnur.

- Vit vóru tá 22 nunnur í kleystrinum, og næstan allar arbeiðdu í skúlanum, onkrar í barnagarðinum og vøggustovu.

Skúlin avhendaður

Tað eru farnar stórar broytingar fram í Nunnuskúlanum, tey árið Systir Cecilia hevur verið í Føroyum.

Talið av nunnum er nógv minna, og er tær nú bara sje. Í skúlanum er systir Cecilia tann síðsta.

Tað gjørdist tyngri og tyngri hjá nunnum at reka

skúlan, og í 1985 varð sáttmáli gjørdur við Tórshavnar Byráð um, at kommunan skuldi taka yvir skúlan, sum í dag er ein kommunal skúli.

Men havnarborgarar hava nógv av takka systrunum fyri, tí tað er eitt megnar arbeiði, sum tær hava gjørt fyri tey mongu, sum hava gingið í nunnuskúla. Ikki bert avrikið, sum tær hava gjørt, men tær hava sannað, at eisini góðir dagar eru til skúlan, fyri at hinir lærarnir kunnu fáa sitt.

- Men tað gjørdist ov tungt, systirarnar vóru ov fáar og ov gamlar, sigur Systir Cecilia.

- Okkara tíð varð liðug, og vit vóru allar glaðar fyri

tað arbeiði, sum vit hava gjørt, og vit eru eisini glaðar fyri at lata kommununi skúlan, so hann kann rekast víðari.

- Vit eru nú sum sagt sje í tali, men vit vóna sjálvandi at fleiri koma.

Av teimum sje arbeiða triggjar í barnagarðinum.

Katolska meiningheitin í Føroyum er ikki stór - eini 70 fólk í tali. Men nógvir útflendar ganga eisini í kirkju, bæði indarar, filipínar og pólskar, sum arbeiða í Føroyum.

Systir Cecilia sigur at enda, at tað er við gleði, hon leggur frá sær, og letur heilsa, at hon altíð hevur kent seg væl í Føroyum, her hon altíð hevur verið væl mót-tikin.